

AVGANG

2017

AV
MAGNUS
SPARCAAS

2. - 14. JUNI

SCENE

KHIO

Farvel Forventning

Du skal nå se en liten privat historie om en venn som mister en venn og sørger i stillhet.

Men det er ikke utelukkende en historie om menneskelige mekanismer uavhengig av samfunnskontekst. Historien handler om en gjeng som på sin stille og kanskje ubevisste måte står opp imot et kapitalistisk karriere og fremgangsorientert samfunn. Det å sose rundt er kanskje vår generasjons eneste mulige opprør? Derfor skal denne forestillingen være et forsvar for og en tilstandsrapport fra de ambisjonsløse. Men også være et hatbrev til det samfunnet som individualiserte oss og gjorde det mulig for oss å klare oss alene. Slik at det ikke er en livsnødvendighet nå å knytte seg til noen livet ut. Så det er også en forestilling fra et eksistensielt vakuum, et samfunn der høyeste formål er at du skal få det fint, tilsynelatende har alle forutsetninger til å få det fint, men ikke helt får det fint. Fritt for nødvendighet og fullt av mulighet. Som gjør at mange av oss streber etter å gjøre noe viktig, komme i posisjoner der følelsen av nødvendighet kanskje skapes.

Medvirkende:

Instruktør:	Magnus Sparsaas, 2. år bachelor regi
Scenograf/kostymedesign:	Tora Troe
Lysdesigner:	Norunn Standal
Dramaturg:	Sunniva Fliflet
Musiker:	Martin Bråten
Inspisient:	Lina Hallem
Teknisk koordinator:	Kikki Norèn Løwgren
Plakat:	Tirill Haug Johne
Forestillingsfoto:	Stephen Hutton

Rolleliste:

Holger Eriksson:	Ragnhild Meling Enoksen, 3. år bachelor skuespillerfag
David, John Eriksson, Jörgen Standal:	Leo Magnus de la Nuez, 3. år bachelor skuespillerfag
Den hypotetiske moren:	Herman Breda Enkerud
Den andre hypotetiske moren:	Sunniva Fliflet
Eystein Enoksen:	Eystein Enoksen
Eva:	Martin Bråten
Den hypotetiske faren:	Magnus Sparsaas
Tante Troe:	Tora Troe
Lina Rogowski:	Lina Hallem
Norunn Standal:	Norunn Standal

Farvel Fleksibilitet

Det har vært viktig å fortelle om de usensasjonelle livene. Ikke om de sterkeste, ikke om de aller svakeste. Hele verden er ikke en scene. Alle de som ikke viser seg frem er dermed ikke unntak, dermed ikke scenearbeidere, ikke teknisk stab, ikke tilskuere. Du trenger ikke mer enn en som ser deg, det er ikke performativitet. Ungdomsskolen er ikke en sosial arena. Norske talenter er ikke en forstørret, men naturlig videreføring av og utvidelse av leirbålsettingen.

Disse karakterene er ikke tapere. De har ikke havnet i feil miljø. De tok ikke ikke de riktige valgene. De så ikke ikke de åpenbare mulighetene.

Jeg synes at du vet mye om hva du vil hvis du vet hva du ikke vil og skal og kan. Et menneske skal ikke kunne klare alt. Det høres ut som selvsagtheten fra helvete. Men i all sin språklige uthulethet synes jeg allikevel at denne vedtatte sannheten står i åpenbar opposisjon til det rådende paradigme: fleksibiliteten.

Dette er et forsvar for negative definisjoner, å si noe om hva man skal gjennom å si hva man ikke skal. For meg former alt seg imellom alle mine “ikker” Jeg vet hvilke forfattere jeg ikke vil sette opp stykker av, hva slags forestilling dette ikke må bli. Oppveksten bestod av å ikke bli som sine foreldre, ikke gjøre det som de jeg ikke likte gjorde. Nå vil jeg ikke fly, jeg skal ikke være utro, jeg skal ikke prøve narkotika. Ikke er et ikkeord. Men det peker ikke ut idealer, det er noe herlig måteholdent protestantisk over det. Og er det et ideal vi tror vi har som vi definitivt ikke har så er det det. Jeg er betydelig oftere “ikke slem” enn jeg er “god”.

Alle har sine ikker, de er bare ikke der, eller forkledd som preferanser. Det jeg etterlyser er ikke det å unngå, ikke det å ikke gjøre. Det er det høye ikke, det uttalte ikke. Det ikke som stopper noens vilje. Det som sier noe om hva vi ikke trenger i vår felles verden og i samme slengen gjennomlyser alt som konstruksjoner, noe som ikke fantes, kom av et ja, eller mange njaer og tjaer og som stoppet med et uttalt ikke. Det er ikke majoritetens ikke. Det er protesten jeg etterlyser. Og den som protesterer sin rett til ikke å måtte vite hva det er, det alternativet til den virkeligheten de sier at de ikke vil ha. Å ikke høre på når andre sier hva du ikke kan gjøre.

Stykket bader i ikke. De to som ikke ville flytte, ikke gjøre som alle andre. En David som ikke ville leve og en Holger som dermed ikke visste hva han skulle gjøre. Holger og David er noen av de mange som ikke utmerker seg, ikke etterlater seg historie. De jeg kanskje ikke forstår. Eller de som ut av den samme trassen og samme frustrasjonen som meg valgte de stikk motsatte overlevelsesstrategiene.

Denne forestillingen har blitt til gjennom lett trass. Alt det man instinktivt føler at man ikke kan gjøre har blitt rettesnoren for hva som av den grunn føles rett å inkludere. Tydelighet i budskap er ingen direkte motsetning til utydelighet i form og narrativ.

Avgangsforestillinger er et slags sofistisert “fesjå”. Av syvhundre omtrent ble det disse syv og her skal de demonstrere sin optimalisering. De er ikke lenger amatører, de er nå straks profesjonelle skuespillere. Relativt nært toppen av det sosiale hierarki i sitt land, vinnere, missunnede. Denne settingen ber om “ikke” Vi står der som en antitese til de vi portretterer, midt i paradokset. Jeg håper våre protester har overskredet sine “ikke” og blitt et “noe”.

Jeg håper ikke denne skolen har gjort sine skuespillere for fleksible. At de føler at de kan jobbe med alle, ta alle jobber, si hvilke som helst tekster og stå på hvilke som helst scener. Det finnes stor definisjonsmakt i å si nei.

Magnus Sparsaas

Tid:

02.06 kl. 17:00, 06.06 kl. 18:30, 07.06 kl. 18:30, 08.06 kl. 14:00, 09.06 kl. 20:00,
12.06 kl. 20:00, 13.06 kl. 18:30, 14.06 kl. 18:30

Sted:

Scene 2

Varighet ca 3 timer inkl. pause.

Vi ber om at det ikke blir fotografert eller gjort andre opptak under forestillingene.

Billettbestilling www.khio.no. Gratis adgang.

Teaterhøgskolen

Dekan: Jon Refsdal Moe

Kunsthøgskolen i Oslo

Fossveien 24
0551 Oslo
www.khio.no